

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. K.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Celní úřad pro Středočeský kraj**, se sídlem Washingtonova 11, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2015, č. j. 48 A 56/2015 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Příkazem žalovaného ze dne 23. 9. 2014, č. j. 144559-2/2014-610000-12 (dále jen „příkaz“), byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. a) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, jehož se měl dopustit tím, že dne 5. 9. 2014 užil osobním vozidlem Škoda registrační značky X zpoplatněnou pozemní komunikaci (rychlostní silnici R10), aniž by uhradil časový poplatek (resp. aniž by přilepil díl kupónu prokazující úhradu časového poplatku celou plochou na viditelném místě ve vozidle). Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3000 Kč. Příkaz byl žalobci doručen dne 30. 9. 2014. Proti příkazu podal dne 8. 10. 2014 prostřednictvím e-mailu podepsaného zaručeným elektronickým podpisem blanketní odpor Ing. M. J., který se označil jako zmocněnec žalobce; přílohou e-mailu byla nepodepsaná plná moc, kterou měl dne 3. 10. 2014 udělit žalobce k jeho „zastupování ve věci“ Ing. M. J. Žalovaný vydal dle § 37 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, výzvu k odstranění vady podání

(spočívající v absenci podpisu zmocnitele na přiložené plné moci), kterou dne 24. 10. 2014 doručil Ing. M. J. Ing. M. J. však na tuto výzvu nereagoval, a proto žalovaný přípisem ze dne 19. 11. 2014 vyrozuměl žalobce o tom, že příkaz nabyt dne 16. 10. 2014 právní moci. Dne 2. 12. 2014 doručil žalobce Generálnímu ředitelství cel podání nadepsané „Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti úřadu“, v němž uvedl, že pokud měl žalovaný pochybnosti o udělení plné moci, měl povinnost žalobce vyzvat k odstranění vady podání, což však neučinil. Dle názoru žalobce zůstal žalovaný nečinný, neboť měl ve věci dále konat, zrušit příkaz, nařídít ústní jednání a vydat meritorní rozhodnutí. Žalobce ke své žádosti přiložil podepsanou plnou moc ze dne 3. 10. 2014 udělenou Ing. M. J. Generální ředitelství cel přípisem ze dne 8. 12. 2014, č. j. 61840-3/2014-900000-302, žalobce vyrozumělo, že jeho podnět na ochranu před nečinností žalovaného neshledalo důvodným.

[2] Žalobce se domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 8. 2015, č. j. 48 A 56/2015 - 32 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), zamítl. Za rozhodující považoval otázku, zda příkaz nabyt právní moci, nebo zda došlo k jeho zrušení podáním odporu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ve smyslu § 33 odst. 1 správního řádu postačí předložení písemné plné moci v prosté kopii, přičemž shodné účinky má i doručení nekonvertované písemnosti (scanu plné moci) prostřednictvím datové schránky zmocněnce. Podle krajského soudu lze tento závěr vztáhnout i na scan plné moci zasláný e-mailem elektronicky podepsaným zmocněncem. Výjimkou je pouze případ, kdy správní orgán pojme důvodné pochybnosti o plné moci předkládané pouze v kopii, v takovém případě může vyzvat zmocněnce k předložení originálu či ověřené kopie plné moci. Požadavek na předložení plné moci musí směřovat k osobě, která o sobě tvrdí, že je zmocněncem účastníka řízení (a měla by tak být potřebnou plnou mocí účastníkem vybavena), a nikoli k účastníkovi, u něž se plná moc nenachází (neboť ten ji právě za účelem prokázání existence zastoupení vydal zmocněnci). Účastník řízení by nanejvýš mohl dodatečně vytvořit novou plnou moc, k čemuž jej měl a mohl vyzvat jeho zmocněnec v reakci na výzvu žalovaného, avšak žalovaný nemohl povinnost žalobce vykonat takový úkon jakkoli předpokládat. Plnou mocí se má tedy prokazovat ten, kdo hodlá jednat s účinky pro jinou osobu, v nyní posuzovaném případě Ing. M. J., který odpor jménem žalobce podal, a je tedy třeba považovat jej za podatele ve smyslu správního řádu.

[3] Krajský soud považoval za podstatné zodpovědět, zda měl žalovaný důvodné pochybnosti o existenci zmocnění, či zda vycházel pouze z formalistického požadavku na předkládání originálu plné moci v každém případě. Krajský soud konstatoval, že ve správním spise založený text plné moci sice obsahuje některé nezbytné údaje (identifikace zmocnitele a zmocněnce, vymezení rozsahu zmocnění, odkaz na spisovou značku řízení a datum), neobsahuje však podpis žalobce, což je nejdůležitější náležitost plné moci. Podaný odpor byl přitom podepsán pouze elektronickým podpisem zmocněnce (tj. Ing. M. J.), z čehož lze dovodit pouze to, že zmocněnec byl připraven plnou moc přijmout, avšak souhlas žalobce (s udělením plné moci) doložen nebyl. Žalovaný tak zcela správně usnesením ze dne 17. 10. 2014 deklarovaného zmocněnce Ing. M. J. vyzval, aby do pěti pracovních dnů předložil písemnou plnou moc k jednání za žalobce. Toto usnesení si Ing. M. J. osobně převzal dne 24. 10. 2014, nijak však na ně nereagoval. Žalovaný proto zcela správně žalobce přípisem ze dne 19. 11. 2014 vyrozuměl o nabytí právní moci příkazu. Krajský soud shrnul, že příkaz byl žalobci řádně doručen, sám žalobce proti němu odpor nepodal a odpor podaný jinou osobou nebyl ve stanovené lhůtě doplněn jím udělenou plnou mocí, a proto k němu nemohlo být přihlédnuto. Řízení, v němž se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, tedy již bylo skončeno a žalovaný v něm nemá povinnost vydávat další rozhodnutí.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítl, že právní názor krajského soudu je v rozporu se závěry rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že pokud advokát nevyhoví výzvě krajského soudu k předložení plné moci podepsané účastníkem řízení, je namístě, aby krajský soud vyzval samotného účastníka. Stěžovatel nepopřel, že jeho zástupce pochybil, avšak promíjí-li se chyba advokátu, jehož odborná způsobilost musí být na vysoké úrovni, není důvodu, aby se neprominula obecnému zmocněnci. Stěžovatel konstatoval, že byť nebyla předložená plná moc podepsaná, existence zastoupení se musela jevit jako vysoce pravděpodobná. Podání včasného odporu, s řádnou specifikací účastníka řízení, jeho zmocněnce a spisové značky jistě nemůže být náhodou; zároveň lze jen stěží hledat motivaci třetí osoby k tomu, aby činila úkony ve prospěch účastníka řízení, nebyla-li jeho zástupcem. Stěžovatel s poukazem na rozsudek ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 As 139/2014 – 32, namítl, že Nejvyšší správní soud za procesně shodné situace dovodil existenci vztahu zastoupení pouze z toho, že zatímco příkaz byl doručen zastoupenému, včasný odpor podal zmocněnec. V rozsudku ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014 – 33, vyjádřil Nejvyšší správní soud názor, že činí-li třetí osoba jménem účastníka řízení bezvadné úkony, jeví se jako „stěží představitelné“, že by k takovému jednání nebyla zmocněna. Nelze též opomenout, že Ing. M. J. je osoba správním orgánům, krajskému soudu i Nejvyššímu správnímu soudu známá, resp. je o ní známo, že zastupuje velké množství účastníků správních řízení, přičemž žádný z těchto účastníků nikdy existenci zmocnění nezpochybnil. Na základě skutkových okolností nyní posuzované věci lze dle názoru stěžovatele dovodit, že možnost, že nebyl Ing. M. J. zastoupen, je zcela nereálná či extrémně nepravděpodobná.

[5] Stěžovatel konstatoval, že nelze opomenout, že podáním žádosti o opatření proti nečinnosti, k němuž přiložil podepsanou plnou moc, došlo k „dodatečné konvalidaci“. Tuto žádost přitom podal v přiměřené lhůtě poté, co mu bylo doručeno sdělení o nabytí právní moci příkazu; v jeho jednání tak nelze shledávat účelovost či záměrné obstrukce. Stěžovatel nepovažoval krajským soudem aplikovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 As 266/2014 – 32, za příléhavý, neboť v něm Nejvyšší správní soud posuzoval odlišný případ, přičemž vyjádřil názor, že „zpravidla postačí“ doručit výzvu k doplnění plné moci zmocněnci. To však dle stěžovatele nevylučuje, aby v případě, že zmocněnec zůstane pasivní, se správní orgány či soudy pokusily pomoci mu nedostatky prokázání zmocnění odstranit. Stěžovatel uvedl, že § 37 odst. 3 správního řádu hovoří o výzvě učiněné „podateli“. Podatelem může být jak účastník řízení, tak jeho zmocněnec, zmocněnec ovšem jen tehdy, není-li o jeho zmocnění pochyb. Plnou moc vystavil zmocněnci účastník řízení, a proto je právě účastník tím, kdo učinil správním orgánem zpochybněný úkon a kdo má jeho vadu odstranit. Tomu nasvědčuje i § 34 odst. 2 správního řádu. Doplnění podpisu na plné moci udělené zmocněnci je bezpochyby osobním úkonem účastníka řízení. Požaduje-li správní orgán dodání originálu plné moci, nemůže k tomu vyzvat zmocněnce (jehož oprávnění touto výzvou zpochybňuje), ale musí tak učinit přímo vůči účastníkovi řízení, tedy vůči tomu, kdo je pro správní orgán jedinou relevantní osobou v řízení. Nadto pouze výzva doručená přímo účastníkovi řízení je dostatečnou k ochraně jeho práv.

[6] Stěžovatel namítl, že i kdyby platil právní názor krajského soudu, je nutné rozlišovat mezi odstraněním nedostatku zmocnění a odstraněním vady podání (odporu). Pokud tedy žalovaný postavil najisto, že stěžovatel nebyl zastoupen, pak jej měl vyzvat k odstranění vady odporu, v němž chyběl toliko jeho podpis. Žalovaný mohl z pasivity stěžovatele dovodit pouze absenci jeho zmocnění k jednání ve věci, a proto mu měl dále pomoci odstranit vadu podaného odporu,

shodně jako by mu byl doručen odpor, který by vůbec nebyl podepsaný a na jehož obálce by jako odesílatel byla označena třetí osoba. Stěžovatel dále vyjádřil názor, že krajský soud má v případech žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu daleko širší možnosti k jednání *ex officio* než v případech žalob dle § 65 a násl. s. ř. s. Stěžovatel konstatoval, že žalovaný měl jeho žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti považovat za žádost o uznání úkonu učiněného jinou osobou než zástupcem. Z této žádosti totiž bylo zřejmé, že stěžovatel se s provedeným úkonem ztotožňuje a domáhá se, aby byl akceptován jako úkon jím učiněný. Žalovaný však o žádosti nerozhodl, a proto je dle stěžovatele nutno na věc hledět buď tak, že žádosti konkludentně vyhověl, anebo tak, že žalovaný musí vydat přinejmenším rozhodnutí o žádosti dle § 34 odst. 4 správního řádu, které je však rozhodnutím nikoli v samostatném řízení, ale ve věci, v níž se stěžovatel činnosti žalovaného domáhá.

[7] Žalovaný svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužil.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[10] Stěžovatel učinil podstatou žaloby názor, že nečinnost žalovaného byla způsobena nerespektováním § 37 odst. 3 správního řádu, neboť „žalovaný nevyzval žalobce (tj. stěžovatele) k odstranění vady podání výzvou adresovanou přímo k jeho rukám.“ V kasační stížnosti stěžovatel svou argumentaci rozšířil o tvrzení, že žalovaný měl jeho žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti považovat za žádost o uznání úkonu učiněného jinou osobou než zástupcem za úkon učiněný zástupcem ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu (a je-li přesto nečinný, tak žádosti buď konkludentně vyhověl anebo o ní musí rozhodnout). V této souvislosti stěžovatel vyjádřil názor, že krajské soudy mají při posuzování žalob na ochranu proti nečinnosti správního orgánu širší možnosti k jednání *ex offio* než v případě žalob proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Pokud tedy krajský soud rozhodne „mimo žalobní body“, nejedná se dle názoru stěžovatele o nezákonné prolomení dispoziční zásady. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že správní soudnictví (a to včetně řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s.) je ovládáno dispoziční zásadou. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104 (všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), konstatoval, že ačkoli v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se neuplatňuje zásada koncentrace řízení, upravená v § 71 odst. 2 s. ř. s. pro řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, a soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí (§ 81 odst. 1 s. ř. s.), nikoli podle stavu před podáním žaloby (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), i zde platí, že jak postup soudu, tak rozsah předmětu řízení před soudem se odvíjí od dispozičních úkonů žalobce. Není úkolem soudu, aby se zabýval věcí žalobce v celé její myslitelné šíři, nýbrž je věcí žalobce, aby soudu vymezil, v čem přesně spatřuje nezákonnost, jíž se dopustil správní orgán. Na žalobce, který inicioval soudní řízení ve věci a se žalobou neuspěl, tedy dopadnou v kasačním řízení důsledky toho, že u krajského soudu neunesl svou povinnost tvrzení, což se projevuje nejen

pokračování

v zákazu právních novot podle § 104 odst. 4 s. ř. s., ale též v zákazu novot skutkových podle § 109 odst. 5 s. ř. s. Lze tedy konstatovat, že krajský soud nepochybil, pokud se věci stěžovatele nezabýval z hlediska toho, zda měl žalovaný jeho žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti posoudit jako žádost ve smyslu § 34 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud tedy námitku týkající se aplikace § 34 odst. 4 správního řádu odmítl podle § 104 odst. 4 s. ř. s. jako nepřipustnou, neboť stěžovatel ji řádně neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl, a zároveň není touto námitkou vytykána vada, ke které by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlídnout *ex offio* (srov. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Ve zbývající části kasační stížnosti předkládal stěžovatel argumenty na podporu své stěžejní námitky, že krajský soud nesprávně a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (v této souvislosti stěžovatel odkazoval zejména na rozsudek ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37) usoudil, že k odstranění vady podaného odporu měl být vyzván pouze Ing. M. J. (deklarovaný zmocněnec stěžovatele); stěžovatel naproti tomu zastával názor, že výzvu k odstranění vad odporu bylo nutno doručit i jemu samotnému. Nejvyšší správní soud se právně i skutkově obdobným případem v nedávné době podrobně zabýval, a to v rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42, v němž posuzoval postup správního orgánu, jenž neakceptoval kopii (scan) plné moci předloženou zmocněncem žalobce a zmocněnci zaslal výzvu k doplnění originálu plné moci. Zmocněnec však na výzvu žádným způsobem nereagoval a správní orgán v dalším průběhu řízení postupoval tak, jako by žalobce zastoupen vůbec nebyl. Nejvyšší správní soud za této situace konstatoval, že měl-li správní orgán o existenci zmocnění důvodné pochybnosti, bylo namístě vyzvat (údajného) zmocněnce k doložení originálu plné moci. Pokud byl tento zmocněnec nekontaktní, nelze bez dalšího pokračovat v řízení, ale je nutné vyzvat k prokázání existence zmocnění také zmocnitele, jenž je jediný s to udělení plné moci potvrdit nebo vyvrátit. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku zároveň neshledal na straně správních orgánů takové důvody, které by měly jakkoli zpochybnit existenci zmocnění, a uzavřel, že pokud správní orgán neakceptoval předloženou kopii plné moci a na výzvu k odstranění vad zmocněnec nereagoval, měl správní orgán, vzhledem k vysoké pravděpodobnosti existence zmocnění, vyzvat k prokázání zmocnění zmocnitele. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37 (jehož se dovolával i stěžovatel), dospěl s ohledem na skutkové okolnosti případu, dle kterých bylo zřejmé, že zastoupení je vysoce pravděpodobné, k závěru, že krajský soud se měl pokusit odstranit absenci doložení plné moci nikoli pouze výzvou zmocněnci (advokátovi), ale rovněž prostřednictvím samotného účastníka řízení (zmocnitele).

[12] Nejvyšší správní soud však připomíná, že výše uvedené závěry vyslovil za situace, kdy se jevila existence vztahu zastoupení mezi žalobcem a jeho zmocněncem jako vysoce pravděpodobná. Ve věci řešené rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42, byla správnímu orgánu doručena kopie (scan) podepsané plné moci, v níž byly uvedeny osobní údaje zmocnitele (datum narození, bydliště), správná spisová značka a číslo jednací předvolání i údaje o místě a čase konání ústního jednání. Zmocněnec současně omluvil žalobcovu i svou nepřítomnost na jednání a navrhl předvolat jako svědky zasahující policisty, z čehož vyplynulo, že byl s věcí žalobce obeznámen. Ve věci řešené rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37, opřel Nejvyšší správní soud svůj závěr o vysoké pravděpodobnosti existence vztahu zastoupení o to, že zmocněnec zjevně sepsal za žalobce žalobu (která obsahovala řadu informací detailního charakteru, zejména obsah napadených správních rozhodnutí) a v řízení před krajským soudem činil za žalobce i další úkony (např. na základě výzvy krajského soudu zaplatil soudní poplatek). Oproti tomu v nyní posuzované věci obdržel žalovaný od údajného stěžovatelova zmocněnce Ing. M. J. e-mail, v němž byl kromě jeho a stěžovatelových osobních údajů (jméno a adresa), spisové značky správního řízení a žádosti o doručování písemností na doručovací adresu Ing. M. J. uveden pouze

text ve znění: „*Podávám odpor. M. J.*“. V textu přiložené plné moci pak bylo po identifikaci stěžovatele, zmocněnce a spisové značky správního řízení uvedeno: „*Zmocnitel tímto zmocňuje zmocněnce pro zastupování ve věci. Toto zmocnění je uděleno ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod za subsidiárního využití § 33 a § 34 zákona 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Tato plná moc je udělena pro zastupování ve věci v plném rozsahu, ve všech stupních řízení, včetně řízení před správním soudem a doručování písemností.*“ Plná moc byla datována dnem 3. 10. 2014 a nebyla stěžovatelem ani nikým jiným podepsána.

[13] Nejvyšší správní soud má na rozdíl od stěžovatele za to, že za výše popsané situace se žalovanému nemusela jevit existence zastoupení jako „vysoce pravděpodobná“. Lze připustit, že Ing. M. J. správně uvedl osobní údaje stěžovatele a číslo spisové značky jeho přestupkové věci. Tím však podobnost s případy řešenými ve shora citovaných rozsudcích končí. Za zásadní rozdíl pokládá Nejvyšší správní soud především to, že plná moc předložená Ing. M. J. nebyla stěžovatelem podepsána a z obsahu správního spisu nelze dovodit ani žádný jiný projev jeho vůle (projevený do doby nabytí právní moci příkazu), že si přeje být Ing. M. J. zastoupen. Ing. M. J. ve správním řízení učinil pouze jediný úkon, a to podání blanketního odporu; z tohoto podání ani z textu přiložené (nepodepsané) plné moci nelze dovodit žádné konkrétní okolnosti stěžovatelova případu, z nichž by mohl žalovaný usuzovat, že je Ing. M. J. s věcí stěžovatele obeznámen. Pokud stěžovatel namítl, že Ing. M. J. je osoba správnímu orgánu, krajskému soudu i Nejvyššímu správnímu soudu známa (resp. že je o ní známo, že zastupuje velké množství účastníků správního řízení), pak takový argument by mohl být relevantní pouze ve vztahu k žalovanému, neboť jádrem nyní řešeného sporu je správnost jeho procesního postupu. Stěžovatel však nijak neprokázal, že by byla osoba Ing. M. J. žalovanému z jeho předchozí rozhodovací činnosti jakkoli známa, a nic takového neplyne ani z obsahu správního spisu.

[14] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že skutkové okolnosti nyní posuzované věci jsou odlišné od případů řešených Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 – 42, a ze dne 29. 9. 2011, č. j. 4 As 27/2011 – 37, a není tak důvod pro aplikaci v nich vyjádřených závěrů. Rovněž v rozsudcích ze dne 19. 8. 2015, č. j. 3 As 139/2014 – 32, a ze dne 7. 8. 2014, č. j. 10 As 151/2014 – 33 (na něž stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval), posuzoval Nejvyšší správní soud případy, v nichž zmocněnec předložil plnou moc řádně podepsanou zmocnitelem; nejednalo se o procesně shodné situace, jak naznačoval stěžovatel. V nyní posuzované věci tedy žalovaný postupoval správně, pokud výzvu k odstranění vad doručil pouze zmocněnci stěžovatele, a nikoli také stěžovateli (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 6 As 117/2015 – 29). Přitom je nerozhodné, zda žalovaný posoudil absenci podpisu stěžovatele na plné moci jako vadu plné moci, či vadu samotného odporu. Pokud stěžovatel namítl, že v nyní posuzovaném případě byl „podatelem“ ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu on, protože vystavil Ing. M. J. plnou moc, pak lze opět připomenout, že plná moc předložená Ing. M. J. nebyla stěžovatelem podepsána, tedy chyběl jakýkoli projev jeho vůle být Ing. M. J. ve správním řízení zastoupen. Samotný odpor přitom podepsán byl, a to zaručeným elektronickým podpisem Ing. M. J. Žalovaný tedy mohl ve vztahu k Ing. M. J. považovat podaný odpor za formálně bezvadné podání a neměl žádný důvod k tomu, aby k odstranění vad odporu (tedy z pohledu žalovaného podání podaného neoprávněnou osobou) vyzýval stěžovatele. Lze tedy shrnout, že za situace, kdy se existence vztahu zastoupení nejevila jako vysoce pravděpodobná, mohl žalovaný z procesní pasivity stěžovatele vyvozovat pouze to, že stěžovatel si nepřeje podat proti příkazu odpor.

[15] Nejvyšší správní soud nemohl přisvědčit ani dalším argumentům stěžovatele. Stěžovatel se mýlí v tom, že doplnění podpisu zmocnitele na plné moci je úkonem, který má ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu účastník správního řízení osobně vykonat. Takové úkony jsou totiž charakteristické svým osobním prvkem, který se upíná právě a jen na osobu jednajícího,

pokračování

a to tak, že jiná osoba, odlišná od konkrétního účastníka řízení, nemůže daný úkon vykonat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 – 36). Pod takovým jednáním, které nemůže učinit nikdo jiný než účastník samotný, si lze v praxi představit např. výslech účastníka nebo dostavení se účastníka ke znalci a podrobení se znaleckému zkoumání. Mezi takové úkony naopak nelze řadit odstranění vady podání (odporu), a to ani v případě, že by taková vada spočívala v absenci podpisu zmocnitele na plné moci. Osobní účast stěžovatele na předložení perfektní plné moci žalovanému totiž nebyla nutná, neboť tak mohl učinit i jeho zmocněnec. Stěžovatel nemůže uspět ani s argumentací, že došlo k „dodatečné konvalidaci“ (patrně podaného odporu) podáním žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, jejíž přílohou měl být doklad o tom, že Ing. M. J. byl stěžovatelem řádně zmocněn k zastupování ve správním řízení (tj. podepsaná plná moc). Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že Ing. M. J. byl usnesením žalovaného ze dne 17. 10. 2014, č. j. 144559-4/2014-610000-12, vyzván podle § 37 odst. 3 správního řádu k odstranění vad odporu, a to do pěti pracovních dnů od doručení tohoto usnesení. Toto usnesení bylo Ing. M. J. doručeno dne 24. 10. 2014. Podepsanou plnou moc doručil stěžovatel Generálnímu ředitelství cel až dne 2. 12. 2014. Stěžovatel tedy plnou moc předložil až po žalovaným stanovené lhůtě, přičemž o prominutí zmeškání tohoto úkonu nepožádal a neuvedl ani žádné skutečnosti, které by mohly prominutí zmeškání úkonu odůvodnit (naopak v žalobě i v kasační stížnosti připustil, že jeho zmocněnec pochybil, když na výzvu žalovaného nereagoval). Za takové situace by bylo v rozporu se samotným účelem a smyslem procesních lhůt, jímž je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, pokud by opožděným předložením podepsané plné moci mělo bez dalšího dojít ke „konvalidaci“ vad podaného odporu.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nebyly naplněny tvrzené důvody kasační stížnosti, a proto ji podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[17] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. listopadu 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu